

РЕШЕНИЕ

№ 4810

гр. София, 06.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав, в
публично заседание на 16.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **12389** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК.

Образувано е по жалба на А. Я. Г., срещу заповед № РПД25-РД09-262/04.11.2025г. на кмета на район „П.“- Столична община.

В обстоятелствената част на жалбата са въведени съображения за незаконосъобразност на акта, поради постановяването му в противоречие с нормите на материалния закон и процесуалните правила.

Изложено е, че констатациите на ответника са неверни и не отразяват действителното положение, свързано с преместването на лекия автомобил. Същият на 01.06.2025г. е бил предаден за разкомплектоване на площадка на „Динатрейд България“ ЕООД, поради което физически към момента на издаване на заповедта не е съществувал, като вещ. Твърди се още, че на 30.06.2025г. е била прекратена регистрацията на автомобила в отдел „Пътна полиция“- СДВР. Много преди изтичане на дадения тримесечния срок, автомобилът е бил преместен и не е бил във владение на собственика, поради което описаните факти в заповедта не отговаряли на истината.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Л. Л., който поддържа оспорването на акта и моли за неговата отмяна. Претендира присъждане на направените по делото разноски, които възлизат на стойност от 610,00 /шестстотин и десет/ лева, равностойни на 311, 89 евро /триста и единадесет евро и осемдесет и девет евроцента/, съгласно приложен списък по чл.80 ГПК.

Ответникът – кмет на район „П.“ в Столична община, се представлява от юрк. К. З., който оспорва жалбата. По същество на спора пледира за нейното отхвърляне и потвърждаване на издадения акт, както и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства по чл.235, ал.2 ГПК във вр. чл.144 АПК, приема за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е било образувано по повод съставен констативен протокол № 0011013/18.04.2025г. от комисия в Столична община, район „П.“, която е установила техническото състояние на излязло от употреба моторно превозно средство /ИУМПС/. Касае се за лек автомобил, марка „Х. купе“, цвят-червен, рег. [рег.номер на МПС] , паркиран на адрес: [населено място], [улица]. На предното стъкло е бил залепен стикер- предписание № 12725.

До собственика на автомобила А. Я. Г. е било изпратено писмо изх. № РПД25-ГР94-1482/28.07.2025г. /получено на 30.07.2025г./, с което тя е уведомена, че ако в тримесечен срок от поставяне на стикера-предписание, автомобилът не е преместен на територия, която не е общинска или държавна собственост, ще бъде издадена заповед за неговото принудително преместване до център за разкомплектоване.

На 22.10.2025г. е извършена повторна проверка, при която е установено, че автомобилът, не е преместен в установения за това тримесечен срок /протокол № РПД25-ГР94-1482-1/27.10.2025г./. С оспорения акт- заповед № РПД25-РД09-262/04.11.2025г., кмета на район „П.“- Столична община, е наредил да се извърши принудително преместване на ИУМПС, марка модел „Х. купе“, рег. [рег.номер на МПС] , цвят червен, собственост на А. Я. Г., което е паркирано върху територия общинска собственост с местоположение: [населено място], [улица]. Разпоредено е това МПС да бъде транспортирано до център за разкомплектоване, находящ се в [населено място], район „К.“, „БДО К.“.

От удостоверение № 433200-2107/09.01.2026г. на СДВР, отдел „Пътна полиция“ се установява, че на 30.06.2025г. по повод заявление вх. № 254134135256, подадено от А. Я. Г. е била прекратена регистрацията на МПС, лек автомобил марка „Х. купе“, с рег. [рег.номер на МПС] , поради причина „разкомплектоване“.

От жалбоподателката е приложено удостоверение № 12-ВР-[ЕГН]/01.06.2025г., че МПС с рег. [рег.номер на МПС] , марка „Х. купе“ е прието от „Динатрейд България“ ЕООД за разкомплектоване на адрес: [населено място], район „К.“, [улица]. Освен това е представен снимков материал, за репатриране на автомобила, както и копие от свидетелството за регистрацията му, част I, на което е отразено, че същата е прекратена на 30.06.2025г., поради „разкомплектоване“.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима, защото е подадена срещу подлежащ на оспорване пред съд административен акт, от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера се засяга неблагоприятно, в законоустановения 14 - дневен срок, считано от датата на уведомяването на 07.11.2025г.

Разгледана по същество, жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Съдът след като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на атакувания акт, освен на основанията, посочени от А. Я. Г. и на всички такива по чл.146 АПК, приема следното:

На първо място, актът е постановен от компетентен орган- кмета на район „П.“, във връзка с делегирането на правомощия със заповед № СО24-РД09-2015/07.02.2024г. на кмета на Столична община. Не се констатира порок на акта по чл.146, ал.1 от АПК.

На второ място, заповедта е в писмена форма, в нея са посочени, както правните, така и фактическите основания за издаването ѝ. Волята на административния орган е ясно изразена, не

съществуват пропуски или грешки, което е предпоставка за правилното упражняване на съдебния контрол и осигурява възможност на оспорващия да организира адекватно защитата си в процеса. Не се установява порок във формата по см. на чл. 146, т. 2 от АПК, който да обуславя отмяна на акта.

На трето място, не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да предпоставят отмяна на заповедта по см. на чл.146, т.3 АПК.

Преценката на органа е направена, след обсъждане на релевантните факти и обстоятелства в изпълнение на разпоредбите на чл.35 и чл.36 от АПК. Съобразно служебното начало в процеса, ответникът е събрал необходимите доказателства, извършил е надлежна проверка на същите, но окончателният правен резултат не е в съответствие с действителното положение. Ангажирани са доказателства, че собственикът на МПС е бил уведомен за съставянето на КП № 0011013/18.04.2025 г., като по този начин е било гарантирано участието му в протеклото производство, чрез предоставяне на възможност да изрази становище и да направи възражения срещу установяванията на органа.

На четвърто място, спорът между страните се свежда до съответствие на акта с нормите на материалния закон- чл.146, т.4 от АПК.

Според дефиницията на § 2, т. 7 от Допълнителните разпоредби (ДР) на НУОПОЧТСО „излязло от употреба МПС“ е отпадък по смисъла на § 1, т. 7 ДР на Закона за управление на отпадъците (ЗУО), който отговаря на едно или повече от условията, изрично и изчерпателно посочени в б. „а“ – б. „д“.

Нормата на чл. 46, ал. 1 НУОПОЧТСО възлага на комисия, назначена от кмета на района, да залепва стикер – предписание, съгласно Приложение № 1, когато установи излязло от употреба МПС. За целта се съставя констативен протокол (КП) за техническото състояние на МПС, в който се отбелязва и датата на поставяне на стикера – предписание за преместване на излязлото от употреба МПС, от който момент започва да тече тримесечен срок за преместването му в частен имот. Когато в дадения му тримесечен срок собственикът не изпълни предписанието, кметът на общината или упълномощено от него длъжностно лице издава заповед за принудително преместване на излязлото от употреба МПС на площадка за временно съхранение или в център за разкомплектоване на излезли от употреба МПС за сметка на собственика (чл. 46, ал. 5 НУОПОЧТСО).

Според данните в обстоятелствената част на заповедта, лекият автомобил, марка „Х. купе“ с рег. [рег.номер на МПС] е излязло от употреба МПС, на основание § 2, т. 7, б. „б“ ДР на НУОПОЧТСО.

Съгласно тази разпоредба „излязло от употреба“ е МПС, което се намира върху държавна или общинска собственост и на което за повече от три месеца от определената му дата за следващ преглед за проверка на техническата му изправност не е заверен знакът за технически преглед съгласно чл. 32д от Наредба № I-45/2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства (Наредба № I-45/2000 г.) В чл. 44, ал. 1 НУОПОЧТСО е установено задължение за собствениците на излезли от употреба МПС да ги съхраняват в имоти частна собственост, а в чл. 47, т. 1 е въведена забрана за разполагане на такива МПС в имоти общинска или държавна собственост.

В съставения КП № 0011013/18.04.2025 г. и в издадената въз основа на него заповед, липсват мотиви относно следните релевантни за спора факти: а.) коя е била определената дата за следващ преглед за проверка на техническата изправност на процесният лек автомобил и заверка на знака

за технически преглед, след която е започнал да тече тримесечният срок по чл. 46, ал. 1 НУОПОЧТСО; б.) кога е изтекъл този срок; в.) от кой момент процесното МПС може да бъде квалифицирано като „излязло от употреба“ по смисъла на § 2, т. 7, б. „б“ ДР НУОПОЧТСО. По делото не са представени доказателства, че ответникът служебно е установил датата на последния периодичен преглед за техническа изправност на МПС. Съгласно чл. 32з от Наредба № I-45/2000 г. в КТП се води отчетност с отразяване на датата и резултата от прегледите за техническа изправност за всяко МПС. Информация за номера на издадения знак за технически преглед и датата за явяване на първи периодичен преглед се въвежда в Автоматизираната информационна система на КАТ. По делото не се твърди и не са ангажирани доказателства, че кметът на район „П.“ е поискал и получил информация кога процесният лек автомобил е преминал годишен технически преглед, следователно необоснован е изводът, че той е излязъл от употреба и като отпадък по смисъла на ЗУО и подлежи на преместване на площадките за временно съхраняване.

Нещо повече, в дадения тримесечен срок, считано от 18.04.2025г., А. Я. Г. е изпълнила предписанието за преместване на собствения си автомобил от територията на [улица]. На 01.06.2025г., МПС с рег. [рег.номер на МПС] е било прието за разкомплектоване, а на 30.06.2025г. неговата регистрация е била прекратена на основание чл.18, ал.1, т.1 от Наредба № I-45/2000 г. Ето защо, фактическите констатации на ответника, отразени в протокол № РПД25-ГР94-1482-1/27.10.2025г., че на 22.10.2025г. автомобилът е паркиран на [улица] не е преместен са неверни и опровергани от жалбоподателката с надлежни доказателствени средства. Изведен в несъответствие с материалния закон е изводът на кмета на район „П.“, че са налице предпоставките за принудително преместване на ИУМПС, поради това, че собственикът не е изпълнил в срок дадените му предписания. Напротив, към дата 04.11.2025г. А. Я. Г. не е разположила в общински имот автомобила си, защото в указания тримесечен срок го е премахнала и предала в център за разкомплектоване.

В заключение, съдът приема, че заповед № РПД25-РИ09-262/04.11.2025г. представлява незаконосъобразен административен акт и поради наличието на основанията по чл.146, т.4 АПК, следва да бъде отменена. Съжденията на ответника, довели до формиране на волеизявлението му за принудително преместване на ИУМПС с рег. [рег.номер на МПС], се отклоняват от нормативните разрешения, дадени в чл.46, ал. 5 от НУОПОЧТСО. Ответникът не доказва изпълнението на законовите изисквания, които са го мотивирали при постановяване на акта, за да настъпят разпоредените неблагоприятни правни последици за А. Я. Г..

При този изход на спора искането на жалбоподателката за присъждане на разноски следва да бъде уважено и да се възстановят същите, които възлизат на стойност от 311, 89 евро /триста и единадесет евро и осемдесет и девет евроцента/. За доказването на този размер е представен договор за правна защита и съдействие, осъществена от адв. Л. Л., както и платежно нареждане за заплатена държавна такса на 12.12.2025г. От ответника е направено възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, което е неоснователно. Съдът след като съобрази мотивите на Решение по дело № С-438/22г. на СЕС, фактическата и правна сложност на спора, приема, че размер от 306, 78 евро /триста и шест евро и седемдесет и осем евроцента/ е справедлив и обоснован по смисъла на чл.36, ал.2 от Закона за адвокатурата, както и пропорционален на обема на осъществените правна помощ и съдействие. Този размер е и по-нисък от фиксирания в чл.8, ал.3 от Наредба № 1/09.07.2004г. за възнагражденията за адвокатска работа /загл. изм. ДВ. бр.14/18.02.2025г./

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-

град, II-ро отделение, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ заповед № РПД25-РД09-262/04.11.2025г. на кмета на район „П.“- Столична община, по жалбата на А. Я. Г..

ОСЪЖДА Столична община, район „П.“ с адрес: [населено място], [улица] да заплати на А. Я. Г. ЕГН [ЕГН], от [населено място], район „П.“, [улица], ет.3, ап.11, сумата от 311,89 евро /триста и единадесет евро и осемдесет и девет евроцента/ на основание чл.143, ал.1 от АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от получаване на съобщенията за постановяването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на Република България.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.138 АПК.

Съдия: